

Som Børneråddets formand Lisbeth Zornig Andersen ganske tydeligt udtrykker:

Er Børn førstehandsvidner i sager, der handler om deres eget liv. Derfor skal vi være lagnt bedre til at lytte til dem og tage dem alvorligt.

Manden er dømt, og vi er glade for at vores datter er blevet hørt og taget alvorlig. Men i denne sag er der ingen vindere. Vi er alle tabere. Min personlige holdning er dog at en dom på 7 års fængsel er alt for lille en dom i betragtning af hvilke forbrydelser overgrebsmanden har begået. Jeg kunne ønske at man satte strafferammen væsentligt op, når man tager i betragtning af, hvor lang tid det vil tage for hvert enkelt barn og deres familie at komme over sådan en voldsom behandling.

Jeg ville ønske at denne tragedie aldrig var sket, og hvis man skrue tiden tilbage og ændre på fortiden, ville jeg være den første i køen til at sørge for at min datter aldrig havde fået mulighed for at være alene med denne mand. Men når det så er sagt, har der dog været enkelte glædelige oplevelser i denne sørgelige og tragiske sag. Det er folketingets klare udmelding, om at dette kan vi ikke være bekendt, og den største glæde har været at de regionale børnehuse nu bliver en realitet.

Jeg er sikker på at min familie ikke er den eneste, af de ramte familier der nu sidder tilbage med oplevelsen af, at mandens gerninger slet ikke hænger sammen med udmålingen af mandens straf.

Prøv at forestil jeg, hvordan det har været for min datter, den dag han forgreb sig første gang. Hun skal for første gang hjem og besøge en rigtig god veninde, som har kommet meget i vores hjem. Hun er vant til at voksne behandler børn med værdighed og respekt. Ikke engang en time senere står hun magtesløs alene med et monster, der gør de forfærdeligste ting ved hende. Med de reaktioner hun indtil videre har vist på overgrebene, er jeg klar over at min datter skal bruge rigtig mange år på at restituere.

Jeg havde med vilje ikke fortalt min datter, at det var i går at der skulle fældes dom. Men da jeg hentede hende efter skole, fortalte jeg hende at manden var blevet dømt 7 års fængsel, men jeg fortalte hende også, at hvis han opførte sig godt ville han kun skulle blive i fængslet i godt 4 år. Hun sad ganske stille, og jeg kunne se at hun var meget eftertænksom, hvorefter hun røbede sin angst med stille tårer trillende ned af hendes kinder. Hun udbrød ”Mor så er jeg kun 16 år. Kommer Johnny så og slår mig ihjel. Mor bliver jeg voksen?”. Denne angst som vores datter har, vil vi selvfølgelig hjælpe hende at håndtere, så hun en dag kan leve med sine oplevelser. Men det jeg vil forklare med min datters egne ord er, at selv et barn kan se, at den dom Johnny Andersen fik i går er ganske urimelig.

Min bøn er, at I nu omsætter de gode intentioner og de flotte udmeldinger til politisk handling **nu**, så der ikke kan gives rabat til pædofile i form af prøveløsladelser, og at der sker en lovændring i forhold til at hvis den pædofile ikke vil modtage behandling eller ikke vil samarbejde under et behandlingsforløb vil konsekvensen være at gerningsmanden prompte får en tillægsstraf.

Med venlig hilsen